

POHÁDKA O SLABIKÁŘI

Byl jednou jeden starý slabikář. Měl spoustu barevných obrázků a velkých písmen, která se skládala v krátká slova. Slova tvořila krátké věty. Jeho nejdelší věta byla Ema, co má velkou mísu. Slabikář byl na tu Emu pyšný, že tvoří tak dlouhou větu.

Byl pátek. Před rodinkou byl celý víkend a tak se chystala na výlet. Malý prvňáček Honzík přišel ze školy už kolem poledne. Maminka mu pomohla uklidit dětský pokoj. Na stole se povalovalo několik učebnic pro první třídy. Mezi nimi byl i slabikář. Maminka všechny ty učebnice narovнала do knihovničky mezi ostatní knihy. Potom se rychle dala do balení teplého oblečení na rodinný výlet.

To však určitě netušila, že to vůbec nebude dělat dobrotu, nechat učebnice pro první třídy mezi chytrými knihami. Hned jak rodinka v pátek odpoledne odjela, v té knihovničce to začalo mezi knihami skřípat. Původní obyvatelky knihovničky se totiž cítily celé nesvé, kohože to vlastně ubytovali s nimi.

Jedna z těch nejlustších a nejchytřejších encyklopedií nahlédla do slabikáře a hned se dala do smíchu: „Cha cha! Podívejme se na tento exemplář! Obrázky má přes celé stránky a písmenek jen poskrovnu. A jaká velká písmena to jsou! Velká jak ty kobylky. Ó, a jaké smysluplné věty! Koho to jen může zajímat, že máma mele maso. Žádné užitečné informace. To já mám písmenka pěkně malá, urovnaná v úhledných řádcích a sloupcích. Obrázky mám nepestré, vědecky podané. Jsem prostě skvělá encyklopedie!“

Slabikář se při těchto slovech začervenal. Nebylo to však studem, ale vztekem na knihu, která si říká chytrá encyklopedie. A přitom je asi trochu hloupá, když neví, že na světě jsou potřeba i slabikáře.

Mezitím encyklopedie pokračovala ve chvástání. „Sla-bi-kář. Aha, jako slabikář tím myslíš? Ta tvoje obrovská písmena, jednotlivé slabiky! Na celá slova, či snad věty nebo dokonce souvětí se vzmužeš jen těžko, co?“

A takovéhle rypání, chvástání a naparování slabikář musel poslouchat celý víkend. Hádání s tou nadutou encyklopedií mu nestálo za to. Raději se potichu těšil na Honzíka, až se vrátí z výletu a uklidí si ho do školní tašky.

Honzík se vrátil v neděli odpoledne. Umyl se a najedl a už utíkal do svého pokoje. Protože to byl prvňáček, velmi se už na pondělí těšil, jak už to u prvňáčků bývá. Rozhlížel se po pokoji, kam by mu maminka mohla uklidit učebnice. A tu je zahlédl ve společné knihovničce. Byly tam jeho oblíbené pohádkové knížky, ze kterých mu maminka často četla. Byly tam ale i nějaké tatínkovy a mamínčiny knihy, které se už nevešly do knihovny v pracovně.

Honzík už viděl hřbety svých učebnic. Nyní ho ale více zaujala obrovská tlustá kniha, která stála v knihovničce hned vedle slabikáře. Byla to ta nabubřelá encyklopedie, co otravovala slabikář celý víkend.

Honzík si ji se zájmem vytáhl z knihovny. Nebylo to jednoduché. Kniha byla pro prvňáčka těžkým břemenem. Nakonec se mu to ale přece jen podařilo. Honzík si encyklopedii položil na zem na měkký koberec.

Otevřel ji někde uprostřed. Překvapilo ho, jak malá písmenka kniha má proti jeho slabikáři. Ani černobílé obrázky ho moc nenadchly. I přesto se k encyklopedii sklonil blíž, aby zkusil

něco přečíst. „Ne-i-den-ti...“

V tom se encyklopedie začala rozčilovat: „Neidentifikovatelný! To je to slovo, školáku nezbedný! Ve mně si nikdo slabikovat nebude. Já jsem na čtení. Ne na slabikování.“ Prvňáček to slovo zkusil přečíst znovu a pak ještě jednou, ale nikdy ho nedočetl. A už vůbec to neznělo plynule. Byl z toho celý zmatený a smutný. Vždyť ho paní učitelka vždycky tak chválí, jak mu čtení ze slabikáře nahlas pěkně jde.

Maminka se přišla podívat do pokoje na Honzíka, co dělá. Zastihla ho smutného, jak se bezradně sklání nad velkou tlustou encyklopedií s malými písmenky.

Vybrala z knihovničky jinou knihu, Honzíkův slabikář. Prvňáček si ho otevřel na té nejbarevnější stránce s tou nejdelší větou. Ema byla přečtena krásně plynule i s mísou. Encyklopedie teď viděla, na co je dobré, že má slabikář tak velká písmena, krátká slova a jednoduché věty. Někde se zkrátka se čtením musí začít.

Maminka encyklopedii sklapla a sklaplo i encyklopedii. Už se potom nikdy slabikáři neposmívala.